

אמנון (א.א.) חביב

נולד - ט' באדר שנת התרפ"ט - 19 בפברואר 1929

נפל - ל' בסיוון שנת התש"ח - 7 יוני 1948

בהיותו בן 19 בעת מילוי תפקידו.

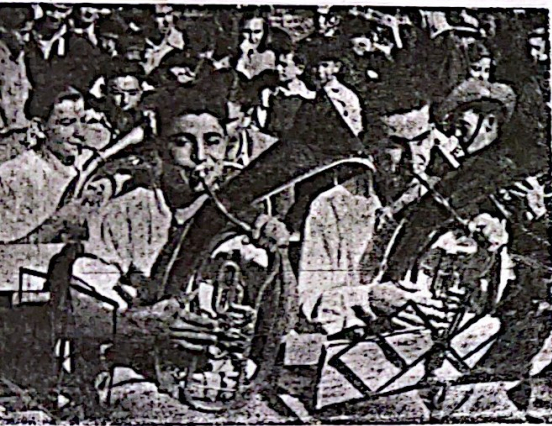
ילדותו

אמנון נולד ב-6 באדר שנת התרפ"ט.
מקור השם "אמנון" לקוח מספר שכתב אברהם מאפו: "אהבת ציון..."
בספר היו שני גיבורים: אמנון ותמר.
הוריו שאהבו ספרות עברית החליטו לקרוא לבנם האמצעי בשם, אמנון.
אמנון גדל בבית זרובבל, הבית שהוריו בנו לאחר שנישאו.
"... עודנו תינוק בעריסה וכבר הוא כולו תנועה, שופע מרץ וחיים"
בשל היותו קטן, שובב וזריז כינו אותו כולם בשם: "גוץ".
על אף הדינמיות שבו נמשך לעבודה שקטה ועדינה } אהב מאוד לרקום ולצייר {
ביקר בגן הילדים שבמושבה שנמצא בסמוך לבית - העם.
בטרם מלאו לו 6 שנים נכנס אמנון לבית - הספר העממי ולמרות גילו
הרך כבש לו עד מהרה את מקומו בכתה ונתחבב על החברים והמורים
כאחד.

הספורט וההתעמלות היו חביבים עליו מאוד וכן אהב לטפס על העצים ולדלג מענף לענף במהירות. "לדגור על השיעורים" לא אהב אך בעזרת כשרונותיו פטר עצמו מהכנתם. כשהגיע לגיל 13 נכנס לגד"נע ושם מצא פורקן למרצו והתלהבותו, בנתיים סיים כאחד התלמידים הראשונים את בית - הספר העממי ונכנס לגמנסיה הראלית. האימונים הרבים, הפעולות והמסעות כבשו את כל ישותו כך שהלימודים איבדו מערכם. דעתו לגבי הנוער הלכה והתגבשה: על הנוער להכשיר עצמו לתפקיד הגדול והעיקרי - ההגנה על המולדת. ובמשך שני חודשי פגרת הקיץ נשלח לקורס מ"כ, שם הקדיש את כל זמנו הפנוי להדרכה בגד"נע ולשאר תפקידי המחותרת במלוא האחריות והמסירות האופיניים לו רכש את אמונם של מפקדיו, חבריו וחניכיו. עייפות ותשישות לא היו קיימים אצלו אפילו במסעות הארוכים והמייגעים ביותר, וכך אמר... "יש להמשיך בהליכה על - אף העיפות הגוברת עד כי יחול בה משבר, ואז מתחילות הרגליים פוסעות מאליהן..." ואת נפשו הרגיל לרעיון: "...אני לא אחיה הרבה, אנו בני דור זה

נמות בעודנו צעירים כדי שהבאים אחרינו יוכלו לחיות..."

אמנון אהב את החיים בכל אש נעוריו וידע להנות מהם באותה שלמות ושמחה כמו שידע לנצל עצו בשבילם. אמנון ניגן מתוך הנאה רבה ובהצלחה בתזמורת "המכבי", הוא ניצל כל רגע פנוי לשמיעת קונצרטים ברדיו. הצלחתו בבחינות ללא מאמצים רבים וקבלת תעודת בגרות בגיל 17 הצליחה להפתיע את הוריו ומוריו

אברשקה- חברו מספר:

האבא של הכיתה

כן, גוץ הלך מאתנו. קשה להאמין שגוץ הלך. הלך, ולא יחזור. באמצע הלך, ולא הספיק לראות את הנצחון הגדול בנגב והרי זה היה חלומו הגדול ביותר.

אני יושב ומנסה להיזכר בכל הקרבות שגוץ השתתף בהם. אני נזכר ביום כבוש

"סומסום" הוא היה מ"כ שעבד עצמאית עם כיתתו. אני רואה אותו ושומע את צעקותיו בזמן הסתערות על הגורן. הערבים לא היו מוכנים להתקפה זו, וקשה היה לו לפתוח באש עליהם. אחרי ההתקפה שאלתי אותו מדוע לא פתח באש בשעת ההסתערות, והוא אמר: "איני יכול לרות באנשים שאינם מוכנים להתקפה".

אני נזכר שנשלחנו תחת פיקודו של גוץ לסייר את הגשרים של יד מרדכי. היה ליל ירח מלא, ההתקדמות הייתה קשה, גוץ התקדם עם החוליה, הטומי על המותן, ואני אחריו: הוא הלך מהר ולנו קשה היה להאמין שגוץ הצעיר מסוגל ללכת במהירות כזו. אור הירח הפריע לנו בהרבה. לכל מקום ששניסינו להתקרב הרגישו בנו ופתחו באש. אמרתי לו: "גוץ, מוטב שנחזור, הירח מפריע לנו" - והוא בשלו: "פקודה היא פקודה". נסינו בשנית ובשלישית לא הצלחנו, ולבסוף החליט לחזור הביתה. כמה קשה היה לחזור ל"דבמבם" (כנוי לגרשון דובנבאום ז"ל מפקד הלוגה) ולמסור לו את הדו"ח על הסיור הבלתי מוצלח.

...כעבור כמה ימים, בישיבה של מטה הפלוגה, הודיע "דבמבם" שצריכים לנסות שנית לסייר את הגשרים. כל אחד רצה לצאת. גוץ היה הראשון שהתנדב, טען כי מגיע לו לצאת, כי מוכרח הוא לצאת ובאמת יצא. לפני יציאה אמר: "פעם נכשלתי, אבל הפעם אני מוכרח להצליח". יצא והצליח, כמה שמח ומאושר היה.

בכל ערב היה יושב עם החבר'ה על הדשא, הוא היה האבא של הכיתה. כולם אהבו אותו. תמיד התמצא בחברה, שמר על הרוח המרוממת של אנשי כיתתו. הגיע היום לנסיעה הביתה לחופשה, וגוץ צריך לצאת לקורס ממ"ים. בינתיים הפרו המצרים את ההפוגה בנגב, נתנה פקודה לכל אנשי הנגב לחזור לבסיס. גוץ היה הראשון שחזר. הוא ויתר על הקורס וחזר לכיתתו ולפלוגתו, הוא אמר: "מקומי בנגב עכשיו ולא בקורסים". ההפצרות היו לשווא. החלטתו הייתה נחושה, עליו להיות בנגב בשעה קשה כזו.

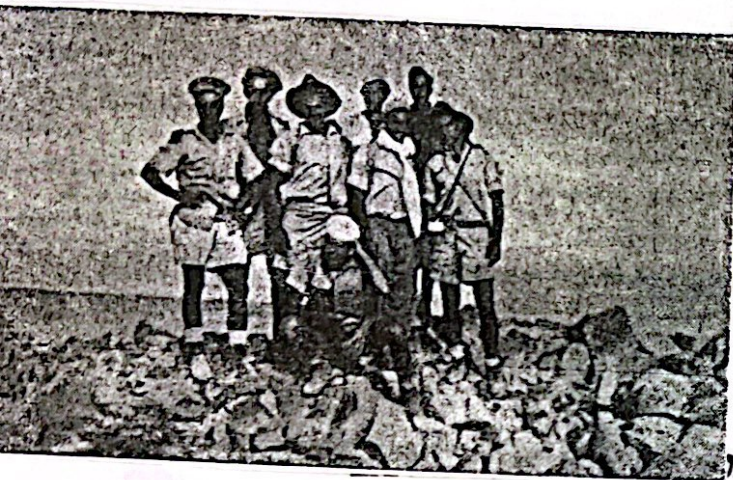
מועד ההפוגה עמד להסתיים, ועל מחלקתנו הוטל התפקיד לתפוס את משלט "חוליקת". שבוע ימים ישבנו על המשלט והתחפרנו: גוץ במו ידיו, חפר את עמדתו. בזמן העבודה עבר מאיש לאיש ועודד אותם. הוא היה אומר: "כל מ שרוצה לחיות יתחפר".

ובלילה חשוך אחד יצא גוץ עם כיתתו למקש את השטח. לפני כן הוא סיפר על הבית, על החברה, על ההכשרה, על אהבתו לאדמה. והנה שעת היציאה. הלכנו שתי כתות ואחרי 300 מטר נפרדנו לשני ראשים. לפני הפרידה נתן לי צביטה ואמר: "להתראות, יחבוב". קרוב לחצות שמענו קול נפץ ומספר יריות. ברגע הראשון חשבנו שגילו את גוץ ופתחו עליו באש. נסוגונו למקום המפגש.

הוא היה מוטל בלי רוח חיים וסביבו עמדו החבר'ה ולא האמינו. - גוץ! אתה, אתה נפלת? כן, נפל החבר והאבא של הכיתה.

וכשבגר

היה זה בשנת התש"ז בערב יום הכיפורים כאשר אחיו הגדול - רם נקרא לצאת לפעולה לכמה ימים. אמנון לא נח ולא שקט, הוא רץ למפקדה ודרש לצרף גם אותו לרשימת היוצאים, וכשברגע האחרון נתמלאה משאלתו לא היה גבול לשמחתו. בצהרי ערב החג יצא להדביק את החבורה אשר היתה כבר בדרך מאז השכמת הבוקר. לאמו הדואגת אמר: "כאשר יודע לך בעוד 3 ימים לשם מה יצאנו, תהיי גאה על כי 2 בנייד השתתפו במשימה זו" למחרת החג בישר העיתון על הקמת 11 נקודות חדשות בדרום הארץ.

כאשר התקפות הערבים החלו ברחבי האו
ושם נפל אחד מחבריו.

האסון המחריד אשר נחת אז על ראשון - לציון כאשר י"א
מבניה נהרגו באכזריות בעת סיור בפרדסי גן - יבנה, זיעזע את אמנון
והגביר עוד את סערת רוחו, אמנון הבטיח על קבר הנופלים ביום ה -
שלושים למותם כי הוא ינקום את דמם.
בשלמות דבר על האסון הצפוי לו והסביר כי המוות בנסיבות אלו אינו
נורא, פעמים רבות חזר ואמר: "הם נופלים בשביל החיים".
עם פלישת המצרים ב - 15 במאי נמצא אמנון בגבר - עם יחד עם
חבריו. לא היה מאושר ממנו על שהספיק להוציא את נשי וילדי יד -
מרדכי מן המקום. אמנון השתתף בהחשת עזרה ותגבורת, הצלת
והוצאת הפצועים מהמקום.
בנס הוא ניצל מהמארב שהכינו המצרים.
אומץ לבו ועוז רוחו הם שעזרו לו להתגבר על כל קשיי המלמה.

כשנפל

אמנון עסק בלילות במיקוש הדרכים המובילות למשלטים, בהם החזיקו כוחותינו. בבוקר יום רביעי ל, בסיוון 7 ביולי 1948, יצא אמנון לפעולת מיקוש בין קאוקבה לחוליקת, במשלת 138, עשרים ושמונה מוקשים היה על אמנון להטמין באדמה, וכשהתכופף להניח את המוקש ה - עשרים ושש, התפוצץ בידו. רסיס פגע ברקתו וברגע נקטעו חייו. אמנון הובא לקבורה על - ידי יחידתו בגבר - עם.

בשנת 1965,

15 שנים לאחר מכן, הועבר לחלקה הצבאית

בראשל"צ.

לאחי כי נפל

אמנון אשר נולד וגדל בראשון - לציון ספג עוד בראשית ימיו את רוח החלוציות והיעוד ומתח יצירה ולחימה בלתי פוסק אופף אותו מילדותו. הוא נחשב בין טובי המתעמלים ובין הפעילים ב - מכבי צעיר ומי לא יזכור את אלוף ההליכה על הידיים ואת דמותו המהופכת ועומדת על ידיה - מערכת שרירים מפותחת. בבי"הס ואחר-כך בגימנסיה מתגלה הנער החי והשובב, הקונדס אשר חוש ההומור והספורט טבועים טבועים בו מכאן והתלמיד המוכשר קל התפיסה והרציני מכאן. וראו זה פלא, אמנון השובב, הלהוט אחר תנועה וספורט, יושב שעות רבות ומשקיע בהכנת תיקי טבע, ציור צמחים ובעלי חיים.

את הכשרתו ה - ראשונה כמדריך אמנון קיבל בקורס מ"כ בשפיה ומסיימו בהצטיינות עד מהרה מטילים עליו תפקיד חשוב ומסוכן באותם הימים: עליו ועל כיתתו מוטלת בקביעות מלאכת הדבקת כרוזי ה"חומה" וכיוצא בהם. ופה מצטיירת דמותו כלוחם ומפקד הוא יוצא לביצוע התפקיד תוך חדות משובה, כמו שיש לקרב. הוא מגלה מידה רבה של רצינות ואחריות בעת הביצוע - ומעל לכל קור רוח ובטחון עצמי. אמנון התמסר למוסיקה, הירבה להאזין ובכוח תפיסתו קלט הרבה יצירות, ומה נעים להסתכל בו בשעת הקשיבו למנגינה מוכרת, כשהוא קורן כולו, שורק ומלווה את המנגינה בתנועות קצובות. אהב הוא את בטהובן וברליוז, את העדינות והרוך המשולבות בגדלות ובגעש. אמנון נכנס לתזמורת כלי הרוח של ה"מכבי צעיר" והתמסר לניגון, ולא בכדי בחר בטנור, זה הכלי העמוק והרועם.

כל יודעיו יזכרהו תמיד: שמחת החיים ותחושת חדותם, אופטימליזם ניצחי, בלתי מעורער. הוא התגייס לפל"מ, במסגרת גרעין ה"מכבי צעיר" ותחנתו הראשונה: גבעת - חיים.

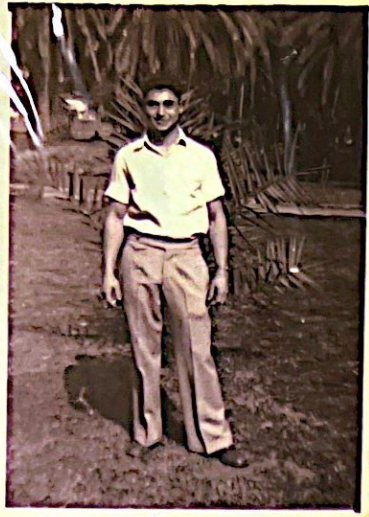
אמנון שפע אהבה ומסירות למפקדיו ולחבריו והיה מאושר בחברתם. אבזכה גדולה נתאכזב כשנשלח לקורס מ"כ ונאלץ לחזור כעבור ימים מועטים, עקב התקפת קדחת, הוא בא הביתה כדי להחלים, אך לא נפל ברוחו - וחזר לבסיסו.

החלטת או"מ מיום 29 בנובמבר 1947, על הקמת המדינה מוצאת את אמנון בביתו, אחרי שקיבל חופשה לרגל מחלת אביו. אמנון חוגג עם הקהל ברחובות עד אור הבוקר ויוצא מיד לעבודה. כאילו אמר בנפשו: "טוב לחוג אך אין בה, בחגיגה בלבד, כדי להקים את המדינה". מיד הוא ירד לנגב ונפשו משתלהבת באש הלוחמים שם, והוא נעשה לאחד מהם. מהנגב נשלח לקורס מ"כ בדליה, שם השקיע את נפשו ומאודו בלמוד המקצועות המיוחדים וגילה את כשרונותיו. מהקורס חזר ליחידתו בתור מ"כ מוסמך ומאז ועד לרגעו האחרון בחוליה בלתי נפרדת בשרשרת מגיני הנגב.

אמנון נטל חלק בפעילויות כמו: ליווי שיירות, הבטחת עובדים, סיורים ופשיטות, כיבוש בריר ופרשת יד - מרדכי. לא להספיד את אמנון נתכוונתי, אין סופדים לחיל שנפל, אף רענן עוד הכאב מכדי אפשר הערכה מלאה. אולם, אחת נתן כבר להאמר: יד וחלק לו, לאמנון, באריגת מסכת הגבורה העברית, האפופה הישראלית החדשה.

ובקום ביום מן הימים כותב דברי ימי מלחמת עצמאותנו ינציח את זכר חילינו אלה, אשר הגישו מנחתם לאם: מדינה על "טס של כסף" מבהיק ביוקר מסירותם ובפז גבורתם.

חלק מדבריו של רם - אחיו של אמנון.

האהבה שנקטעה...

אמנון היה מ"כ של דיצה סלומון.
לאחר מספר חודשים, באש לילה הוא ניגש אליה
ושאל אותה אם בסיום האש לילה ולאחר שכיתת
הבנות תלך, יוכלו להיפגש?
הם נפגשו ומכאן התחילה חברות נפלאה...

דיצה - בת 13

אמנון - בן 15

החברות נמשכה שנה וחצי, והם נאלצו להיפרד
בעקבות יציאת אמנון להכשרה בפל"מח.
במשך שנתיים הם לא היו חברים, וכאשר היה
בא לחופשות היה מדבר עם ידידתו הטובה
עד כמה אהבו אחד את השני.

חברו של אמנון שייקה סקופטרז"ל נהרג, ובאותו היום אמנון שהיה
עצוב וסגור בעצמו הגיע לדיצה ללוות אותה לביתה.

בדרך כשדיברו אמנון סיפר לה על רצונו שיחזרו ויהיו חברים.
והם חזרו!

תמיד הם דיברו על הדבר שהיה אמור להיות...חתונה בין האוהבים.

OPEN

נוכחנו לדעת כי מאחורי כל נופל לא קיימת רק מצבה או אבן
אלא חיים מלאי רגשות, מחשבות, חיוכים
החיים

שנקטעו...

אמנון שחייו היו מלאים, גדושים באהבות, חברים, אחים,
והציונות- שלקחה חלק גדול מחייו וגם את מותו.
אמנון שאמר: "אנו בני דור זה נמות בעודנו צעירים
כדי שהבאים אחרינו יוכלו לחיות".
מי יתן והמוני בני הנוער ימשיכו בדרכו ובדעותיו
עד שיושג

השלום....

האלבום שינה את השקפותינו על העולם, שהחיים הם לא
כמו באגדות ולסיפור הזה אין סוף טוב אלא רק התחלה טובה
ולנו לא נותר אלא לשמר את זיכרו.
אנו מודים לכל האנשים שאיפשרו לנו להישתתף בהנצחת
זיכרו.

כתבו, ערכו והגישו:

ליאת מרקו, מבצע - קדש 2 טל- 03-965953

עדי ספיר המלחים 4 נים טל- 03-9514681

הדס נקר כצנלסון 19 טל- 03-9643977

OPEN